

Els Nostres Germans Petits

El reconeixement dels animals com a entitats independents de l'home ha donat lloc a representacions artístiques, pictòriques o escultòriques, des del Paleolític. I encara que aquestes representacions no han arribat mai a ser considerades com un gènere autònom, la veritat és que han produït obres majors que ocupen lloc destacat en la Història de l'Art.

Només cal recordar, entre d'altres d'aquests èxits majors, els Bisons de les Coves d'Altamira, el Dofí dels frescs del Palau de Cnossos, la impressionant Lleona ferida de Nínive, les Oques de Medium (Egipte), el Gat de Bronze de l'art egipci al Museu de Berlín o el cridaner Tòtem d'Alaska.

Avui dia, la pintura animalista segueix comptant, malgrat la seva marginació per part de la premsa i altres publicacions especialitzades, amb nombrosos i molt interessants practicants del gènere, així com amb no menys nombrosos seguidors i col·leccionistes. Està pujant per exemple, entre molts altres països, en els de l'Amèrica Llatina o a Itàlia. Va ser precisament a Itàlia, l'abril del 2001, on amb motiu de la 1ª Ressenya Internacional d'Art Animalista, es va signar un interessant "Manifest dels Artistes Animalistes".

Alguns destacats artistes del gènere animalista, amb els que entronca precisament Montse Mulé, són, per exemple, la canadenca Tascha Parkinson, la xilena Isidora Ubilla Palacios, el mexicà Raúl del Río o el peruà Roldán Pinedo.

Davant dels artistes animalistes que es mantenen estrictament fidels al subjecte representat emprant les tècniques de l'art figuratiu clàssic (clarobscur, perspectiva tridimensional, realisme visual, etc.), els abans esmentats es proposen, per contra, transcendir la immediatesa visual. I, tot i no ser autodidactes o de no faltar-los formació acadèmica com als pintors naïf pròpiament dits, sí s'aproximen molt a ells per la seva voluntària recerca d'una expressió propera a aquesta ingenuïtat infantil que sol constituir l'essència del naïf. La naturalesa no és per a ells un model a imitar, sinó la matèria primera amb què donar forma a visions intuïtives, sorgides de la seva imaginació, mitjançant suggestives combinacions cromàtiques, quan no de formes o volums. Però aquí és, precisament on Montse Mulé es distingeix clarament de la majoria dels altres pintors animalistes. És estrany en aquest gènere, en efecte, el moderat ús que del color fa la nostra artista, el seu ponderat cromatisme. També abandona tot arabesc innecessari, l'exaltació ornamental tan freqüent en el gènere. I, malgrat mantenir en els seus quadres la primacia de la sensibilitat sobre la raó, no deixa de cridar l'atenció la sobrietat del conjunt, amb els seus fons reduïts a l'imprescindible i els seus volums summament continguts. Per Montse Mulé, escapar dels convencionalismes no vol dir caure en capritxoses exuberàncies.

Una altra singularitat de l'obra de Montse Mulé és, com es pot observar en els tretze quadres d'aquesta exposició, la seva varietat d'intencions. A vegades trobem implícit un missatge clarament militant com en el quadre "Tretze" on, segons la mateixa artista, es tracta de "transmetre l'increïble patiment que

suporten les anomenades espècies domèstiques (porcs, xais, pollastres, vedells) "o el de l'empatia amb els animals lliures per, també segons ens diu Montse Mulé, sentir-se feliç pintant. Altres vegades es tracta simplement de maliciosos jocs d'imatges, gat-gata / gata-dona / dona-gat. I després aquesta sèrie de "Els Nostres Germans Petits" en els ulls dels quals s'hi trasllueixen amargues tristeses i nostàlgies, rars vegades picardia o agressivitat com al tigre.

Amb aquesta quarta exposició, a la que han precedit "Esperits Animats", "Ànima Animal" i "Viatge a l' interior", Montse Mulé afirma decididament la seva personalitat.

Antonio Urrutia

2013© Antonio Urrutia Raspall